

afgivet en Erklæring om, at hun ikke havde hørt, at Trediemand havde sagt Noget, hvilket hun dog havde hørt var blevet sagt; hun vidste nemlig ikke Andet, end at det var en bestemt Mand, der var Tale om osv. Fra den omtalte Meneedsfags første Begyndelse har Opmærksomheden, som sagt, været henvendt paa, om hun brugte dette som en Udflugt, og hele Undersøgelsen har derfor ogsaa været rettet paa, om hun havde forstaaet, hvad hun var bleven spurgt om eller ei. Den omtalte Sag er jo ikke alene bleven paaKjendt af Dommeren paa Færøerne, men ogsaa ved Høiesteret, og jeg tror, altsaa ikke, at det var heldigt at paaberaabe sig den som Motivering for Forespørgslen. — Forsaavidt den ærede Forespørger berørte det Hensigtsmæssige i mulig at træffe andre Foranstaltninger end de nu gjældende med Hensyn til Underviisningsvæsenet paa Færøerne, da er det en Selvfølge, at jeg ikke ret vel kan indlade mig paa at omtale denne Side af Sagen, som nærmest sorterer under min ærede Collega, Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Imidlertid er det en Sag, som selvfølgelig interesserer mig meget, og hvad jeg kan bidrage til at tilvejebringe en bedre Underviisning paa Færøerne, vil det naturligvis være mig kjært at gjøre.

Krog: Det gjør mig ondt, at den høitærede Minister ikke i den Motivering, hvormed jeg før tillod mig at ledsage min Forespørgsel, har fundet tilstrækkelig Anledning, til at svare Ja paa det første Spørgsmaal, som den indeholdt, hvorved altsaa ogsaa det sidste Spørgsmaal i samme maa bortfalde. Jeg kan dog forsikre om, at det ikke er saa let at lære at forstaae det færøiske Sprog, som den høitærede Minister antog, idet han naturligvis i saa Henseende støttede sig til andre Autoriteters Udsagn. Det er ikke lettere at lære Færøisk end Salsandsk, og med Hensyn til dette sidste har man endog den Fordeel, at man har en egentlig Litteratur at støtte sig til og Bøger at læse, hvad man ikke har, naar der spørges om det færøiske. Jeg skal endvidere gjøre opmærksom paa, at mange Menneffer paa Færøerne ikke have nogen Dvælselse i at tale Dansk. Jeg tror allerede før at have

yttret, at Dansk ikke nogetsteds er Taleprog deroppe, og at Færingerne kun bruge det, naar de tale med danskfødte Folk; men dette have Mange af dem ikke megen Velighed til. De have derfor ingen Dvælselse i det danske Sprog og altsaa ogsaa Vanffelighed ved at forstaae det, naar der tales om verdslige Anliggender, navnlig naar det gjælder om Sager, der kunne angaae deres hele Velfærd og Værelse, og hvor Sindet derfor ikke har den fornødne Ro, saa at de kunne betænke sig, som ellers. Jeg skal fremdeles tillade mig, at gjentage, hvad jeg før yttrede, at Retsvidnerne paa Færøerne ikke som herne ere faste Dombud, men tages paa Omgang, hvorved det saare let kan hænde og ogsaa ofte er hændet, at disse ikke fuldstændig have forstaaet det danske Sprog, saa at Dommeren har haft det Ansvar alene at skulle stole paa sin egen Opfattelse af, hvad der blev forklaret. Der vil maaskee ogsaa ofte være en vis Undseelse tilstede hos mange af Færøernes Behoere ved at tilstaae, at de ikke forstaae Dansk, og navnlig ved at erklære, at de ikke tydelig og klart forstaae, hvad der bliver oplæst for dem af Protocollen, naar deres Forklaring er bleven ført tilbogs. — Den Behæidelse, som den høitærede Minister rettede imod mig i Anledning af den af mig berørte Retsag, kan jeg ikke erkende som forskyldt. Jeg tror tilstrækkelig og tydelig at have udtalt, at der ikke var nogen Skygge af Dvælselse om, at den omhandlede Sag, der havde fundet sin Afgjørelse ved Landets høieste Dombud, var tilstrækkelig undersøgt og retfærdigt paadømt, eller den ringeste Formodning hos mig om, at der ved dens Behandling var begaaet den allermindste Feil enten oppe paa Færøerne eller herne. Jeg sagde kun, at det var uhyggeligt, at et saadant Paaskud som det, der i den var blevet fremsført, skulde kunne fremsføres, hvad der vistnok oftere er fæet, og at der vistnok næsten altid var Nogen, som kunde være tilbøielig til at troe paa et saadant Paaskud, hvorved Færingerne maaskee kunde svækkes i den Tillid, som de hidtil have haft og nødvendigvis bør have til Dombudenes Retfærdighed. Det være langt fra mig, at kaste den mindste Skygge paa